

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 2Asan/25/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6019200188
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Petra Príbelská
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2021:6019200188.1

Uznesenie

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Petry Príbelskej, PhD., a zo sudcov JUDr. Anity Filovej (spravodajkyňa) a JUDr. Juraja Vališa, LL.M., v právnej veci žalobkyne (sťažovateľka): ministerka spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Račianska 71, 813 11 Bratislava; proti žalovanej: Slovenská komora exekútorov, 1. disciplinárny senát Disciplinárnej komisie, so sídlom Šustekova 49, 851 04 Bratislava; za účasti ďalšieho účastníka konania: JUDr. Jaroslav Kabáč, súdny exekútor, Exekútorský úrad so sídlom Hviezdoslavovo námestie 4, 029 01 Námestovo; o preskúmanie rozhodnutia žalovanej zo 7. februára 2019 č.k. DK 17/2018-27, o kasačnej sťažnosti žalobkyne proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 24S/55/2019-29 z 21. augusta 2019, takto

rozhodol:

- I. Kasačná sťažnosť sa **z a m i e t a**.
- II. Účastníkom konania sa nárok na náhradu trov kasačného konania **n e p r i z n á v a**.

odôvodnenie:

I. Priebeh administratívneho konania a správneho súdneho konania

1. Žalobkyňa podala 29. októbra 2018 (pozn.: v čase podania návrhu bol ministrom spravodlivosti pán Gábor Gál, v súčasnosti je ministerkou spravodlivosti pani Mária Kolíková) disciplinárny návrh proti ďalšiemu účastníkovi konania. Kládla mu za vinu, že v exekučnom konaní vedenom pod sp.zn. EX 413/2011 vydal 11. apríla 2017 exekučný príkaz na vykonanie exekúcie zrážkami z iných príjmov, hoci povinnému v tomto exekučnom konaní nebolo doručené upovedomenie o začatí exekúcie.

2. Žalovaná 7. februára 2019 pod č.k. DK 17/2018-27 o tomto návrhu rozhodla tak, že ďalšieho účastníka konania neuznala vinným z disciplinárneho previnenia. Svoje rozhodnutie oprela v podstate o to, že súdny exekútor vychádzal z nesprávneho právneho názoru v otázke možnosti doručovať upovedomenie o začatí exekúcie verejnou vyhláškou v situácii, keď povinný bol osobou s trvalým pobytom na obci. V čase doručovania v roku 2011 nebola prax súdnych exekútorov jednotná a ďalší účastník konania vychádzal aj z názorov prezentovaných na školeniach zabezpečovaných žalovanou. Až neskôr Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom náleze zo 4. júla 2017 sp.zn. III. ÚS 212/2017 (pozn.: nález bol publikovaný ako č. 24/2017 ZNaU) takýto spôsob doručovania upovedomenia o začatí exekúcie odmietol.

3. To všetko malo vplyv na to, či došlo k naplneniu znakov objektívnej stránky disciplinárneho previnenia, keď sa žalovaná stotožnila s názorom z komentárovej literatúry, že legitímne interpretačné riešenie objektívne hodné odbornej diskusie vylučuje disciplinárnu zodpovednosť súdneho exekútora. Posúdenie prípustnosti vydania exekučného príkazu je spojené s odpoveďou na otázku o správnosti doručenia upovedomenia o začatí exekúcie. Keďže ďalší účastník konania nesprávne vychádzal z toho, že upovedomenie riadne doručil verejnou vyhláškou, a keďže tento nesprávny názor nie je spôsobilý založiť

disciplinárnu zodpovednosť súdneho exekútora, nemohlo ani neskorším vydaním exekučného príkazu dôjsť k vzniku disciplinárnej zodpovednosti ďalšieho účastníka konania.

4. Žalobkyňa proti tomuto rozhodnutiu žalovanej podala 26. marca 2019 správnu žalobu na Krajský súd v Banskej Bystrici. Žalobkyňa namietala, že žalovaná vec nesprávne právne posúdila. Argumentovala, že disciplinárna zodpovednosť súdnemu exekútorovi vznikne, aj ak koná nebanlivostne. Ďalší účastník konania porušil svoje povinnosti už samotným vydaním exekučného príkazu bez riadneho doručenia upovedomenia o začatí exekúcie.

5. Napadnutým uznesením Krajský súd v Banskej Bystrici žalobu odmietol podľa § 98 ods. 1 písm. e/ zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „SSP“ alebo „Správny súdny poriadok“), pretože žalobkyňa nemala aktívnu procesnú legitimáciu na jej podanie. Žiadnemu z účastníkov konania nepriznal právo na náhradu trov konania.

6. Svoj názor založil na týchto dôvodoch. V danej veci ide o správnu žalobu vo veciach správneho trestania, pričom tento žalobný typ neobsahuje osobitné pravidlá o aktívnej vecnej legitimácii, teda sa použijú všeobecné pravidlá uplatniteľné na všeobecnú správnu žalobu (§ 194 ods. 2 SSP).

7. Úlohou správneho súdu je okrem iného poskytovať ochranu subjektívnym právam súkromných osôb. Podľa § 178 ods. 1 SSP, s ktorým súvisí § 61 písm. a/ SSP, pre založenie legitimácie nestačí, že osoba bola účastníkom administratívneho konania, ale je potrebné aj to, aby bola dotknutá na svojich subjektívnych právach. Žalobkyni nesvedčí vo vzťahu k disciplinárnemu konaniu proti súdnemu exekútorovi žiadne subjektívne právo. Funkciou správneho súdnictva v princípe nie je ochrana orgánov verejnej moci pred inými orgánmi verejnej moci.

8. Napadnuté uznesenie poukazuje aj na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky (napr. uznesenie z 2. júna 2011 sp.zn. IV. ÚS 228/2011, uznesenie z 9. júna 2011 sp.zn. I. ÚS 166/2011, či nález zo 4. júla 2012 sp.zn. II. ÚS 259/2011; pozn.: pokus II. senátu Ústavného súdu v tejto veci o odklon od právneho názoru I. senátu a IV. senátu nebol úspešný, vzhľadom na to, že uznesením z 27. júna 2012 sp.zn. PLz. ÚS 1/2012 bol jeho návrh zamietnutý, pretože nezískal v pléne Ústavného súdu potrebný počet hlasov), ktorá zdôrazňuje význam podmienky dotknutosti na subjektívnych právach žalobcu v správnom súdnictve. Správna žaloba nie je konštruovaná ako actio popularis. Nemôže ju teda podať ktokoľvek.

9. Výnimkou z tohto pravidla je § 178 ods. 2 SSP, ktorý odstraňuje požiadavku na ochranu subjektívnych práv, na druhej strane ale vyžaduje, aby žalobu podával buď prokurátor alebo iný subjekt na to výslovne oprávnený zákonom. Zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „ExPor“) nemožno vykladať extenzívne. Právo podať disciplinárny návrh obsahovo nezodpovedá založeniu oprávnenia žalobkyne na podanie správnej žaloby.

10. Žalobkyňa podala 1. októbra 2019 proti napadnutému uzneseniu krajského súdu kasačnú sťažnosť.

II. Argumentácia účastníkov konania

11. Sťažovateľka zakladá svoju kasačnú sťažnosť na dvoch dôvodoch. Namietá nesprávne právne posúdenie [§ 440 ods. 1 písm. g/ SSP] a to, že jej podanie bolo nezákonne odmietnuté [§ 440 ods. 1 písm. j/ SSP].

12. V prvom rade, sťažovateľka poukazuje na znenie § 228d ods. 1, 7a 8 ExPor, ktoré podľa nej zakladajú jej oprávnenie podať správnu žalobu proti rozhodnutiu žalovanej. Argumentuje, že správnu žalobu proti disciplinárnemu rozhodnutiu je možné podať do 15 dní od doručenia rozhodnutia, pričom toto rozhodnutie sa doručuje aj navrhovateľovi, ktorým je v tomto prípade minister spravodlivosti. Zo spojenia týchto dvoch skutočností dovodzuje, že je oprávnenou osobou na podanie žaloby v tejto veci. Podľa názoru sťažovateľky napadnuté uznesenie opomína § 177 ods. 2 SSP, ktoré nevyžaduje dotknutosť na subjektívnych právach, ale založenie legitimácie bez ďalšieho na základe zákonného ustanovenia.

13. V druhom rade, sťažovateľka argumentuje, že by splnila aj podmienku dotknutosti na svojich subjektívnych právach. Minister spravodlivosti je aj napriek výkonu svojich verejno-mocenských oprávnení v disciplinárnom konaní nositeľom subjektívnych práv.

14. Sťažovateľka tvrdí, že subjektívne právo je objektívnym právom garantovaná možnosť subjektom práva konať v právnom vzťahu určitým spôsobom. Ak teda zákon dáva ministrovi spravodlivosti možnosť podať disciplinárny návrh, ide o výkon subjektívneho práva reprezentujúceho právom chránený záujem na riadnom výkone funkcie súdneho exekútora.

15. V tomto kontexte sa sťažovateľka dovoľáva aplikácie čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Navyiac, minister spravodlivosti vystupuje v disciplinárnom konaní ako jeden z účastníkov konania a voči disciplinárne stíhanému nie je vo vrchnostenskej pozícii.

16. Pre tieto dôvody navrhuje sťažovateľka, aby bolo napadnuté uznesenie zrušené a vec vrátená Krajskému súdu v Banskej Bystrici na ďalšie konanie.

17. Žalovaná vo svojom vyjadrení doručenom 24. októbra 2019 uviedla, že napadnuté uznesenie považuje za správne, a kasačnú sťažnosť navrhuje zamietnuť.

18. Ďalší účastník konania uviedol vo svojom vyjadrení doručenom 30. októbra 2019, že napadnuté uznesenie je vecne správne.

III. Argumentácia Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky

19. 1. augusta 2021 začal Najvyšší správny súd Slovenskej republiky činnosť a začal konať vo všetkých veciach, v ktorých do 31. júla 2021 konal Najvyšší súd Slovenskej republiky v Správnom kolégiu (čl. 154g ods. 4 a 6 Ústavy v spojení s § 101e ods. 2 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov). Predmetná kasačná sťažnosť bola predložená Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky 12. novembra 2019 a zaregistrovaná v jeho Správnom kolégiu pod sp.zn. 2Asan/25/2019. Od 1. augusta 2021 je teda na konanie o nej príslušný Najvyšší správny súd Slovenskej republiky. Vec bola náhodným spôsobom pridelená 17. augusta 2021 do piateho senátu Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky, ktorý o nej rozhodol pod pôvodnou spisovou značkou.

20. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší správny súd“) konajúci ako súd kasačný, po zistení, že kasačná sťažnosť bola podaná včas (§ 443 ods. 1 SSP), oprávnenou osobou (§ 442 ods. 1 SSP), má predpísané náležitosti (§ 57 SSP a § 445 SSP) a smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustná, dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná.

21. Najvyšší správny súd súhlasí so závermi Krajského súdu v Banskej Bystrici, že (i) sťažovateľka nie je ako orgán verejnej moci nositeľkou subjektívnych práv, ochrany ktorých by sa mohla domáhať v správnom súdnictve; a (ii) že na založenie legitímácie podľa § 177 ods. 2 SSP je potrebné, aby osobitný predpis výslovne uviedol, že sa sťažovateľke taká legitímácia priznáva.

22. Funkciou správneho súdnictva je predovšetkým poskytovať ochranu základným právam a slobodám jednotlivých fyzických osôb a právnických osôb proti orgánom verejnej správy, inými slovami, poskytovať ochranu proti moci. Táto funkcia je ústavnou nevyhnutnosťou, pretože „preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných a práv a slobôd“ nesmie byť podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky nikdy vylúčená z právomoci súdov.

23. Čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky ďalej vždy, aj v tých oblastiach, kde sú prípustné zákonné kompetenčné výluky, ako podmienku prístupu k (nevylúčenému) súdnemu prieskumu vyžaduje dotknutosť na právach osoby, ktorá sa ho domáha.

24. Aby mohol hypotetický žalobca oprieť svoju žalobnú legitímáciu o všeobecnú klauzulu § 177 ods. 1 SSP, nestačí, že bol účastníkom administratívneho konania. Je potrebné ešte overiť, či takémuto hypotetickému žalobcovi patria nejaké subjektívne práva, ktoré by v konaní o správnej žalobe mohol hájiť.

25. Subjektívne práva sú širšou kategóriou ako základné práva a slobody. Subjektívnymi právami však nemožno rozumieť akékoľvek oprávnenia vyplývajúce z objektívneho práva, ako to tvrdí sťažovateľka, ale vo svetle čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a § 2 ods. 1 SSP nimi treba rozumieť práva priznané jednotlivým fyzickým osobám a právnickým osobám (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 16. januára 2020 sp.zn. 6Asan/7/2019, č. R 21/2020, bod 33), inými slovami, základné práva a slobody v ústavnej rovine alebo iné práva im priznané zákonom.

26. Podľa ustálenej judikatúry orgánom verejnej moci nepatria základné práva a slobody, ochrany ktorých by sa mohli domáhať v konaní pred súdmi (uznesenie Ústavného sudu z 12. februára 2009 sp.zn. II. ÚS 80/09, č. 91/2009 ZNaU, s. 5; nález Ústavného súdu z 11. septembra 2013 sp.zn. II. ÚS 16/2011, č. 46/2013 ZNaU, bod 11; uznesenie Ústavného sudu z 26. mája 2020 sp.zn. II. ÚS 243/2020, bod 46).

27. Na to, aby sa sťažovateľka mohla dovolávať ochrany základných práv a slobôd, musela by splniť alternatívne dve podmienky, a to buď že (i) by nebola orgánom/nositeľom verejnej moci; (ii) ak by ním aj bola, v konkrétnom prípade by nevystupovala v mocenskej či vrchnostenskej pozícii (napr. nález Ústavného súdu zo 17. marca 2015 sp.zn. III. ÚS 678/2014; uznesenie Ústavného súdu z 13. mája 2020 sp.zn. IV. ÚS 168/2020, bod 42; uznesenie Ústavného sudu z 26. mája 2020 sp.zn. II. ÚS 243/2020, bod 46).

28. Sťažovateľka však (i) je orgánom verejnej moci. Ide o členku vlády nadanú (i) najprv súborom právomocí spojených s riadením Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, na čele ktorého stojí. Sťažovateľka disponuje (ii) aj mocenskými oprávneniami v rôznych sektoroch správy verejných vecí, ktoré tematicky (nie vždy nevyhnutne hierarchicky) spadajú do zodpovednosti Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky (napr. § 13 zákona č. 575/2001 Z.z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy v znení neskorších predpisov).

29. Ďalej, disciplinárna návrhová pôsobnosť voči súdnym exekútorom spadá práve do druhého okruhu mocenských oprávnení sťažovateľky. Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky vykonáva dohľad nad činnosťou súdnych exekútorov a na jeho čele stojaci minister je oprávnený z tohto dohľadu vyvodzovať konzekvencie aj v podobe podávania disciplinárnych návrhov voči súdnym exekútorom (§ 13 ods. 3 zákona citovaného v predchádzajúcom bode; mutatis mutandis uznesenie Ústavného súdu z 2. apríla 2020 sp.zn. II. ÚS 136/2020, bod 7.2, kde išlo o vec podávania disciplinárnych návrhov proti sudcom).

30. Pri podávaní disciplinárneho návrhu proti súdnemu exekútorovi a pri jeho hájení ide o výkon moci, nie o činnosť čisto súkromnoprávnou, čo nespochybňuje ani sťažovateľka. Sťažovateľka teda nevystupuje pri podávaní disciplinárneho návrhu proti súdnym exekútorom ako súkromná osoba, ale vykonáva verejnú moc jej zverenú (mutatis mutandis uznesenie Ústavného súdu z 2. apríla 2020 sp.zn. II. ÚS 136/2020, body 7 a 7.4).

31. Najvyšší správny súd na tomto mieste opätovne pripomína, že nositeľmi subjektívnych práv sú v princípe len fyzické osoby a právnické osoby, nie orgány verejnej moci (bod 26 tohto uznesenia). Uvedené rozlišovanie postavenia fyzických osôb a právnických osôb na jednej strane, a orgánov verejnej moci na druhej strane, naplňuje účel správneho súdnictva, ako už bol vymedzený (bod 22 tohto uznesenia), poskytuje ochranu adresátom výkonu moci, a nie vykonávateľom moci. Sťažovateľka napokon nijako nepresviedča Najvyšší správny súd, prečo by sa mal od tohto stanoviska v princípe odkloniť, a dôvody pre odklon nevidí ani Najvyšší správny súd.

32. S poukazom na uvedené Najvyšší správny súd uzatvára, že sťažovateľka správnou žalobou podanou proti rozhodnutiu disciplinárneho senátu žalovanej nehájila žiadne svoje subjektívne práva, pričom k rovnakým záverom dospel už Najvyšší súd Slovenskej republiky (mutatis mutandis uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 23. januára 2019 sp.zn. 3 Asan 1/2019, bod 41; uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 21. februára 2019 sp.zn. 5 Sžk 24/2018, bod 42; uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 14. januára 2020 sp.zn. 4 Asan 13/2019, bod 25; uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 16. januára 2020 sp.zn. 6Asan/7/2019, č. R 21/2020, bod 33) a k jeho záverom sa teraz Najvyšší správny súd hlási.

33. Najvyšší správny súd sa rovnako nestotožňuje ani s argumentom sťažovateľky, že jej oprávnenie podať správnu žalobu vyplýva z právnej úpravy.

34. S ústavnou funkciou správneho súdnictva nie je automaticky v napätí, ak právna úprava priznáva pre rôzne dôvody i nositeľom moci, aby mohli iniciovať konanie pred správnym súdom. V takomto prípade nepôjde už o ochranu subjektívnych práv, a preto legitímácia na podanie žaloby nebude vyplývať priamo z Ústavy Slovenskej republiky a z jej realizácie v podobe všeobecnej klauzuly § 177 ods. 1 SSP, ale musí byť založená zákonom (§ 177 ods. 2 SSP).

35. To znamená, že sťažovateľke by svedčala aktívna legitímácia, ak by jej ju osobitná právna úprava výslovne priznávala. Kasačný súd sa preto zaoberal § 228d ods. 8 ExPor v znení k 26. marcu 2019 (keď sťažovateľka podala svoju žalobu), ktorý ustanovoval, že: „Protí rozhodnutiu disciplinárneho senátu možno podať správnu žalobu do 15 dní odo dňa doručenia rozhodnutia, ktorým sa rozhodlo o tom, či sa exekútor dopustil disciplinárneho previnenia.“ Vychádzajúc práve z citovaného ustanovenia v spojení s ustanovením § 177 ods. 2 SSP musí kasačný súd konštatovať, že nie je postačujúce, ak sa žalobné oprávnenie dá „iba“ vyvodiť vzhľadom na účel právnej úpravy, ale je nevyhnutné, aby aktívna legitímácia na podanie správnej žaloby bola sťažovateľke výslovne priznaná osobitnou právnou úpravou. Uvedené už skonštatoval aj Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom uznesení sp.zn. 6Asan/7/2019 zo 16. januára 2020 (R 21/2020, bod 17), v ktorom uviedol, že: „... nemožno chápať ako výslovné splnomocnenie na podanie správnej žaloby, keďže obdobná formulácia sa nachádza takmer vo všetkých právnych predpisoch, ktoré obsahujú možnosť preskúmania rozhodnutia alebo opatrenia orgánu verejnej správy v rámci správneho súdnictva.“ S poukazom na uvedené preto kasačný súd uzatvára, že právna úprava platná v rozhodnom čase výslovné žalobné oprávnenie pre sťažovateľku neobsahovala.

36. Otázka aktívnej legitímácie ministra spravodlivosti v správnom súdnom konaní vo veciach disciplinárnej zodpovednosti súdnych exekútorov (rovnako aj notárov) prešla legislatívnym vývojom, no zákonodarcu ju po novom neupravil tak, že by požiadavku výslovnosti v § 177 ods. 2 SSP odstránil. Naopak, od 1. decembra 2019 už výslovne zaviedol do právnej úpravy oprávnenie pre ministra spravodlivosti, a to aj vo veciach, kde nie je účastníkom [čl. II bod 5 zákona č. 389/2019 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon Slovenskej národnej rady č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti (Notársky poriadok) v znení neskorších predpisov a ktorým sa mení a dopĺňa zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov]. Legislatívna úprava však nepriznáva sťažovateľke žiadne oprávnenia voči disciplinárnym rozhodnutiam vydaným do 30. novembra 2019 (napadnuté rozhodnutie bolo vydané dňa 7. februára 2019) a to s poukazom na prechodné ustanovenie § 243n ExPor, v zmysle ktorého „[s]právnu žalobu podľa § 228d ods. 8 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1995/233/20191201.html>> tretej vety môže minister podať po doručení rozhodnutia, ktorým sa disciplinárne konanie končí, vydaného po 30. novembri 2019.“, pričom k rovnakému záveru dospel aj Najvyšší súd Slovenskej republiky (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 16. januára 2020 sp.zn. 6 Asan 7/2019, č. R 21/2020, bod 34).

37. K námietke sťažovateľky, že jej podanie (žaloba) bolo nezákonné odmietnuté podľa § 440 ods. 1 písm. j/ SSP kasačný súd uvádza, že tento kasačný dôvod mieri na odmietnutie z rôznych dôvodov formálne a obsahovo nekorektného podania postupom podľa § 59 ods. 3 SSP. K uvedenému záveru dospela aj komentárová literatúra (BARICOVÁ, J., FEČÍK, M., ŠTEVČEK, M., FILOVÁ, A., et al. Správny súdny poriadok. Komentár. Bratislava: C. H. Beck, 2018, s. 1617. ISBN 978-80-7400-678-4), pričom ak bolo podanie (žaloba) odmietnuté napríklad pre neoprávnenosť osoby alebo vylúčenie napádaného aktu zo súdneho prieskumu, takéto odmietnutie sa skúma primárne ako otázka správneho právneho posúdenia, čo platí aj pre posudzovaný prípad. Inak povedané v danej veci nebola správna žaloba odmietnutá postupom podľa § 59 ods. 3 SSP a preto nie je daný dôvod tvrdiť, že „podanie bolo nezákonne odmietnuté.“ [§ 440 ods. 1 písm. j/ SSP].

38. S poukazom na vyššie uvedené dôvody Najvyšší správny súd kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú zamietol (§ 461 SSP).

39. O trovách kasačného konania bolo rozhodnuté podľa § 467 ods. 1 SSP v spojení s § 167 ods. 1, § 168 SSP, § 169 SSP a § 175 ods. 1 SSP. Žalobkyňa nemala úspech v kasačnom konaní, žalovanej

nárok na náhradu trov konania zo zákona nevyplýva a ďalšiemu účastníkovi konania nebola v súvislosti s kasačným konaním uložená žiadna povinnosť, na základe ktorej by mu kasačný súd priznal nárok na náhradu trov konania.

40. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.